

ΜΙ' ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

ΑΙΤ' ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

από κάθε άλλη μαρτυρία.

Α'.

ΟΝΤΕΥΕ παύ να περάσει ένδοξη αιώνια από τότε που η Πόλη είχε πέσει στα χέρια τών Τούρκων... 'Ο κατακτητής, καταλαβαίνοντας πως δεν μπορούσε να εφημερήσει χωρίς το Έλληνικό στοιχείο, είχε επιτόψει στους Έλληνες να ζήσουν... Μά Ζωή ήταν αυτή η μά αιώνα διαστοχία... Τά πάντα, απ' την ηλικία τους ως την προίτεια τους, βρισκόντουσαν στη διάθεση του τυράννου... 'Ο, τι δικό τους κ' αν έδειχνεσε ο Τούρκος, τό είχε χωρίς σκέψη... 'Η τραγωδία που άρχιζουμε παραλάττω, τραγωδία πραγματική, την όποια αφηγείται ο έν Κοσταντινουπόλει, κατά τά έτη 1591-1596, άκόλοθος της Αδριατικής Ηγεσθείας, βασίλισσα Βεργαία Μπρατινάκης Μητρούτς στο έργο του «'Η Κοσταντινουπόλις κατά τόν 16ον αιώνα», θα πειση γι' αυτό καλύτερα

Πράγματι, τό ίδιο βράδυ, στο σπίτι του 'Αγιοβλασίου γίνεταν οι άρραβόνες τών δύο νέων, που δεν μπορούσαν άκόμα να πιστέψουν στην τόσο μεγάλη εύτυχία τους κ' έπειτα έπακολούθησε ένα μεγάλο γλέντι. Στο γλέντι αυτό ήταν όλοι οι συγγενείς κ' οι φίλοι τών δύο άδελφών, καθώς κ' όλοι οι φίλοι του γαμπρού, γιατί παραλείψουμε να πούμε πως ο Βασίλης, αν και δεν είχε άδελφά άκόμα, ήταν γόνος τών γόνων τών Γαλιάτ, γλεντιές όμως με την καλύτερη σημασία της λέξεως.

Οι γάμοι άποφασίστηκαν να γίνουν πολύ γρήγορα, σε δύο μήνες. Ήταν άκόμα τότε Μάρτης, τελευταίες ημέρες της Σαρακοστής. Οι γάμοι λοιπόν θα γίνονταν κατά την Πεντηκοστή.

'Ο Βασίλης ήταν τραπεζιτισμένος κ' άρχισε να προετοιμάζεται για τούς γάμους τούς, τούς άποίους σκόπευε να κάνει με τόση λαμπρότητα, ώστε να μιλούν χρόνια γι' αυτούς στο Γαλιάτ. 'Αποφάσισε μάλιστα να κάνει ένα ταξίδι ως την Κρήτη, γιά να φέρη από εκεί έξλεκτά γλένα ζωνά...

'Αποφάσισε λοιπόν τούς γονείς του, φίλους και την άγαπημένη του άρραβωνιστική και μαζικά σ' ένα μαζάκι που πήγαινε γιά την Κρήτη...

'Εφυγε ήσυχος κ' εύτυχισμένος, χωρίς να δάξη κανόν στο νο του την τραγική τραγωδία που έμελλε ν' άρχισή κατά τη διάρκεια της άποίσεώς του.

***

Κατά την έποχή λοιπόν εκείνη, στο Γαλιάτ, όπου βρισκόντουσαν συγκεντρωμένοι όλοι σχεδόν οι Έλληνες της Πόλης, ζούσαν ή άδελφένιστοι δύο πλουσίον Έλληνες εμπόρων, που τούς σέβοντουσαν όλοι οι συναρτηώτες τους. Οι 'Αγιοβλαστίηδες και οι Θεοφιλάδες, άδελφένιστοι παλιές, άρχονταί, η όποιος τόν μαζάκι του οι Ρωμηοί δεν ήταν δουλοί, είχαν και μεγάλα άξιώματα στην πολιτεία και στο στρατό.

Οι 'Αγιοβλαστίηδες είχαν ένα μοναχογιώ, τόν Βασίλη, παλληκάρι όμορφό, έξυπνο, δυνατό, που ή καθεμία Ρωμηοπούλα όνειρευότανε να τό κάνει σύζυγό της. 'Αλήθεια, πόσες κοριές άγάτες δεν είχε άγάσει ο Βασίλης άνάμεσα στις σεμνές και χωρηθολεπιστές κοπέλλες του Γαλιάτ;... Μά πουά τολμήσανε να του τό πη, που όλες ήξεραν —κ' ο πόθος της έδάργωνε σαν φείδι— πως αυτός άγαπούσε την ξεκουσίμνη γιά την όμορφιά της Ζωή, τη μοναχοκόρη τών Θεοφιλάδων;

Την άγαπούσε από μικρό παιδί άκόμα, γιάτί τό σπίτι τους βρισκόντουσαν κοντά κ' έμπαιναν μαζί παιδάκια... Την άγαπούσε και τόν άγαπούσε...

Στην άοχή βέβαια δεν καταλάβαινε τό αιδώμα τούς, μά ήρθε μία μέρα που ο Βασίλης κ' ή Ζωή έννοισαν τη μυστική τους άγάτη να φωνάζουν έξαρνα... Καί τότε πειά έταραν τά παιδάκια παιχνίδια τους και τραβήχτηκαν φοβισμένοι ο ένας από τόν άλλο.

Κι' από την ήμερα εκείνη άρχισαν ή κοριές ματιές, τά φοβισμένα μωλόγια, τά πεισίματα κ' ή μελαγχολία, ως την στιγμή που έπεσαν κλαίγοντας από εύτυχία ο ένας στην άγκυλιά του άλλου κ' έξομολογήθηκαν τόν έρωτά τους...

Μά μοναχά αυτό... Κατόπιν, την άλλη μέρα κούλας, ο Βασίλης, που ήταν νέος είκοσι χρόνων, πήγε στον πατέρα του και τό ξομολογήθηκε όλη την αλήθεια. Τού είπε δηλαδή πως άγαπούσε την κόρη τών Θεοφιλάδων και, με δάκρυα στα μάτια, γονατίζοντας με σεβασμό μπροστά του, τόν παρακάλεσε να πηή στο γέρο Θεοφιλά και να τό τή ζητήσει γιά νύφη του.

'Ο 'Αγιοβλαστής που άγαπούσε τό γιού του και που με περιημένιά του θα τόν έβλεπε στο πλευρό της πεντάχρονης Ζωής, δεν έφερε καμιά άντιρρηση. Κι' άμέσως, την ίδια μέρα, πήγε και βρήκε τόν Θεοφιλά, με τόν όπιο άλλωστε ήταν παλιός φίλος, και του ζήτησε τό χέρι της μοναχοκόρης του γιά τό μοναχογιώ του.

'Ο πατέρας της Ζωής άκουσε με μία άνωλόγητη χαρά την πρόταση του, γιάτί ήξερε πως ο Βασίλης δεν ήταν μονάχα όμορφος, μά κ' ήξερε και προκομένο παλληκάρι. Καί, σφίγγοντας τό χέρι του παλιού του φίλου, τού είπε:

—Μετά χωρίς να τούς παντρεύουμε, συμπέθεσε! 'Από σήμερα κούλας τούς άραβωνιάζουμε...

'Ηταν ένας αληθινός έπίγειος παράδεισος!...

Πλησίαζε τό Πάσχα κ' οι Έλληνες του Γαλιάτ προετοιμάζονταν για να πανηγυρίσουν τη μεγάλη τους θρησκευτική έορτή. 'Η γυναικες μάλιστα, όπως συνήθιζαν τότε, πήγαιναν στα λουτρά γιά να λουστούν και να εινε καθαρές τη Λαμπή. 'Ανάμεσα στα λουτρά άλλες, πήγε τη Μεγάλη 'Ετήρη στα λουτρά και ή όμοια Ζωή, ή άραβωνιστική του Βασίλη, μαζί με μερικές φίλενάδες της.

'Εδώ εινε άνάγκη να σάς υπενθυμίσουμε, ότι όλες ή Τουρκίτσες όπως έβγαιναν από τό σπίτι τους, ήταν σεστασμένες έντελώς κ' έζωνταν τό πρόσωπό τους κίτσο άπ' τό μάγου τους φερτζέ. 'Η Έλληνίδες, έν και ντυνόταναν τότε έντελώς όμοια με Τουρκίτσες, έν τούτοις δεν έκαταίαν τά πρόσωπά τους, αλλά έφεραν μόνο ένα λεπτό κάλυμμα έπάνω στο κεφάλι. 'Ετσι ο καθένας μπορούσε να τις βλέπει.

Λοιπόν, ή όμοια Ζωή, καθώς έπήγαινε με τις άλλες φίλενάδες της στο λουτρό, έπειδή ή διασκευασμένη ούτε υπομαζάταν τη διατυχία που την άπέλουσε, όχι μόνο δεν είχε σεκαίσει τό πρόσωπό της, αλλά καθώς ήταν λίγο περισσότερο γρήγορη και κίττασε προς όλες τις μεριές... Μά κοπέλλα δεκαέξη χρόνων, σαν κ' αυτή, δεν μπορούσε να βλέπει κίτσο με τό νοή...

Μά την ίδια ώρα, απ' τό δρόμο που πήγαινε ή Ζωή, έτυχε ναζήτα καβάλλα στ' άλογό του ένας απ' τούς πιο μεγάλους πλούσιους τών άνεκτόρων του Σουλτάνου, ο Μουχτάμ άγάς, συνοδευμένος από μεγάλη άκόλουθία υπηρετών. Πήγαινε στην έπαυή του, ή όποια βρισκόταν περαιοχρημένη από μεγάλους κήπους, στην άκμή του Βοσπόρου κ' όπου ήταν ένας αληθινός έπίγειος παράδεισος με τά ούρι του, τίς χορδιές του, τά παιχνίδια του και τ' αλογά του.

Μόλις και παραπάνω γιά την άόμνητη όμορφιά της Ζωής. Μά πρώτα να μιλήσουμε εδω άκόμα επενεστέρα. 'Η Ζωή έβουαζε κ' ένα ρόδο που μόλις άνοιγε. Τά δροσερά της κίτλη γούτσικα, τά μεγάλα της άνατολίτσα μάτια μαγνητίζαν. 'Η λυγρότά του κορμιού της έμάγετε. Τό στήνα της φωνάζαν σαν να ήταν πλαμένο γιά φιλιήματα και άμα έβλεπε κανείς τά λευκά και πλαστικά χέρια της, όνειρευόταν τά χάρια της...

Δεν μπορούσε να τη διη κανείς, χωρίς να σπαθή θιαστωμένος και ν' άπομεινή στη θέα του, κινιτάζοντας την με θιαστωμένος... Τό ίδιο έπαθε κ' ο Μουχτάμ άγάς... 'Αέσιος μόλις τά μάτια του έπεσαν στη πεντάχρονη Ρωμηοπούλα, κούτησε απότομα τά χιλιάρια του άλλου του.

Στάθηκε μερικές στιγμές άκίνητος έπάνω στη σέλλα, μη μπορώντας να ξεκολλήση τά μάτια του απ' τις όμορφές της Ζωής. Μέσα στις λίγες αυτές στιγμές, ένα μεγάλο πόθος είχε γεννηθεί κ' είχε φωνάξει μέσ' στην καρδιά του... 'Όλο του τό είναι είχε άναστατωθεί από τη κοριέτα της κ' έννοισσε μία μεθυστική ζάλη μέσ' στο κεφάλι του. Στο τέλος δεν μπόρεσε να συγκρατήση

πιά το θαυμασμό του και φωνάζει δυνατά :

— "Ω! τι όρνια κι' άξιοθαύμαστη νέα! Ποτέ μου δεν είδα ο-
ραιότερη!

Κι' άμέσως πήδηξε άπ' το άλλογο του και προχώρησε πρὸς τὴ
Ζωή, ἡ οποία τὸν κίνησε σπασμωδικῶς...

Τὴ χωρτίσσε με τὴ μεγαλειότησ σου γλυκύτητά, τῆς ἔδοσε εὐγενεῖά
τὸ χεῖρ σου, τὴ ρώτησε πὸς πηγαίνει καὶ ποὸς ἴσαν οἱ γονεῖς τῆς.

Ἡ κόρη τοῦ Θεμελίδα, βλέποντας πὸς τὴν πλητῆζήν ὁ γέρο ἄγας,
γιατὶ ὁ Μουχτάρ ἦταν 80 χρόνων περίπου, φοβήθηκε κι' ἔτρεξε καὶ
κέρτριξε ἀνάμεσα στὶς ἄλλες συντροφισσές τῆς, χωρὶς νὰ τοῦ ἀ-
παντήσῃ. Ἀπὲς ὅμως τοῦ εἶπαν τότε με εὐλασίῃ πὸς πηγαίνει στὸ
λουτρό, ὅτι ἡ Ζωή ἦταν ἀρρωδιασμένη, καὶ τοῦ ἀνέφεραν τὸ δύ-
να τὸν γένειο τῆς καὶ τοῦ μηνητήρος τῆς.

Ὁ Μουχτάρ, ὁ ὁποῖος εἶχε πλησίον ἐντομεταξὺ τὴ Ζωή καὶ
τὴν κρατοῦσε με πᾶθος ἀπ' τὸ χεῖρ, εἶπε τότε χωρὶς περιστροφές, ὅτι
ἐπιθυμοῦσε νὰ συνοδεύῃ τὴ νέα ὡς τὸ λουτρό.

Ποὺς ἠμποροῦσε νὰ τοῦ φέρῃ τὴν παραμυθὴ ἀντήρση ;
Καίρια δὲν τοῦλεψε νὰ τὸ κάνει αὐτό.

Ὁ ἀγὰς ἦταν παντοδύναμος, προσκυνοῦς φίλος τοῦ Σουλτάνου,
κι' ἔκανε ὅτι ἠθέλη... Μποροῦσε νὰ τῆς φρακίσῃ, νὰ τῆς βασιανῇ,
νὰ τῆς θανατώσῃ, χωρὶς νὰ δοῦσῃ λογαριασμό σὲ
κανένα.

Ἔτσι, θέλοντας καὶ αὐή, ἡ φτωχὴ συντροφισσὴ
τῆς Ζωῆς ἀναγκαστικῶς νὰ ἐξουλοδοκῆσεν τὸ δοῦμα
τοῦς πρὸς τὸ λουτρό, ἔχοντας κοντὰ τοῦς καὶ τὸ
Μουχτάρ ἄγα, ὁ ὁποῖος βιάζετο πρὸς ὁπὸ πλεῖστον τῆς
νέας, κρατοῦντας τὴν με περιπέθεια ἀπ' τὸ χεῖρ.

Τῆς φημίσε διασχὸς ἐρωτικὰ λόγια καὶ, καθὼς
τὴν ἔκλυσε πλάι του, καθὼς ἔκλυσε τὸ θεμὸ
κεναιὸ τῆς χεῖρ νὰ σταυρωθῇ μετὰ σὸν γρονθοκὸ
τοῦ τὸ χεῖρ τοῦ παρονέου, τὸ πᾶθος τὸν ἔκανε δόλιμα
περισσότερο.

Ἡ ἀτυχημένη Ζωή περιτοῦσε με σκεπτὸ κερ-
φάκι, ἐνὸς ἡ καρδιά τῆς χτυποῦσε δυνατὰ με ἀγωνία
καὶ με φόβο. Ἔτρεμε ὁλόκληρὴ καὶ οἱ κρατοῖς τῆς
χτυποῦσαν δυνατὰ. Ἄν μάλιστα δὲν τὴν κρατοῦσε ὁ
ἀγὰς ἀπ' τὸ χεῖρ, σίγουρα θὰ ἔπεφτε κάτω.

(Ἀκολούθει)

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΤΑ ΖΩΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ ἐπέθοντο τὰ ζῶα καὶ πολλὰ ἀπ'
αὐτὰ τὰ θεωροῦσαν ἱερά.

— Οἱ Ἰνδοὶ καὶ οἱ Αἰγύπτιοι, μεταξὺ τὸν θεοτή-
των ποῦ ἐλάτρευαν, εἶχαν καὶ ὀφθαλμὴν ζῶα, σὶ ὁ-
ποῖα ἐστῆσαν ἀγάλματα ποῦ σέβονταν ἀκόμα μέχρι
σήμερα.

— Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληρες ἐπὶ κοινοῦ τὴν προ-
κειμένην γὰ τὴν κακοποιήσῃ τὸν ζῶον, εἶχαν εἰσα-
γάγει διατάξεις, ἡ ὁποῖες ἐπιποῦσαν ἀσπληροῦτα τὰ ἀδικήματα
κατὰ τὸν ζῶον, παρὰ κατὰ τὸν ἀνθρώπου.

— Στὰς Ἀθήνας, π. χ., ἐπαρχε ἕνας νόμος, ὁ ὁποῖος ἀπαγορεύε
με μεγάλη πᾶσι τοῖς πολιτῆς, νὰ σφάζουν καὶ ἐν γενεῖ νὰ θανα-
τοῦν βοῦδα, καθὼς καὶ ζῶα ποῦ τραβῆσαν ἀνάμεσα.

— Ὁ Σόλων ἐπίσης εἶχε θεσπίσει νόμο, διὰ τοῦ ὁποῖο οἱ
ἀπαγορευόταν ἡ σφαγὴ τὸν βοδιῶν, ποῦ ἦσαν προσκυμένα γὰ τῆς
ἑμιζέσε τὸν κρηίδων.

— Κατὰ τὴ μαρτυρία τοῦ Ἑλλιάδου, ὅταν κάποιος Ἀρσισπαρίτης
σκότωσε ἕνα στροῖθι, τὸ ὁποῖον καταδικάσαν ἀπὸ ἕνα γερὰ καὶ
εἶχε καταφύγει σποῖς κόλπους του, τὰ μέλη τοῦ Ἀρείου λόγου τὸν
καταδικάσαν ὀμοφώνως σὲ θάνατο.

— Ὁ Ἀθήνας ἐπίσης ἀναφέρει, ὅτι ἐπὶ τὴν ἐποχὴ τὸν ἀπαγορευό-
ταν ἀσπληρὸς νὰ σφάζουν προβατίνες, ἡ ὁποῖες δὲν εἶχαν ἀκόμη γεν-
νησῆ.

— Ὁ δὲ Πλούταρχος λέει κάπου ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἐπέθοναν κά-
ποτε τὴν κωνὴν τοῦ θεοῦ ὡς κάποιος πόλις, ὁ ὁποῖος
εἶχε γδάρει ζωντανὸ ἕνα κροῖον.

— Ἐπίσης κάποτε ἕνας μικρὸς Ἀθηναῖος, ἐπειδὴ
ἔβγαλε τὸ μάτι μίᾶς μικρῆς πούλιας, συνελήφθη καὶ
κατεδικάσθη ἀπανθρώπως, ἀλλὰ δικαίως, ἐπὶ τὴν ἔξοφῃ
τὸν ὀφθαλμῶν του!

— Κι' αὐτὸς ὁ περίφημος Σοφοκλῆς Πραξιτέλης, ὁ
ὁποῖος γάρην καλλιτεχνικὸν σκεπῶν, ἔγδαρε κάποτε ἕνα
ζῶο ζωντανὸ, κατεδικάσθη γὰ ραβδόθῃ δημοσίᾳ.

ΜΙΑ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΓΑΜΩΝ

Σταθμονα με μιὰ στατιστικὴ γάμων, ἐπὶ 1000 ἀν-
δρῶν, οἱ 20 παντρεύονται μετὰ 20—25 ἔτων, οἱ 95
μετὰ 25—30, οἱ 138 μετὰ 30—35 οἱ 147 μετὰ 35—
40, οἱ 122 μετὰ 40—45, οἱ 70 μετὰ 45—50 καὶ
οἱ ἑπομένοι 48 μετὰ 50—55 ἔτων.

**ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΑΤΟΞΕ ΤΗΝ ΚΟΣΜΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ
ΤΟ ΣΑΡΩΜΑ ΤΩΝ ΠΑΛΗΩΝ ΚΑΛΩΝ ΤΡΟΠΩΝ**

ΤΟΥ ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ

Γ.

Η ΕΠΙΠΛΩΣΙΣ

Ἐπιπλὴ ἡ σύγχρονη ἀσθητικὴ συνδύαζεται με τὴν ἑλληνική, γι' αὐ-
τὸ ἡ ἐπιπλώσις ἕνος σπιτοῦ ἀποτελεῖ ποῦ ἀσπουδαῖο ζήτημα. Κάθε
ἑλληλο περιττὸ καταργεῖται σήμερα καὶ ὅλα τὰ πράγματα ποῦ ἐπαρ-
χουν σὶ σπιτὸ, πρέπει νὰ εἶνε ἀναγκαῖα.

Η ΕΙΣΟΔΟΣ

Ἀπὸ τὴν εἰσοδο τὸν μοντέρων σπιτῶν ἔχουν καταργηθεῖ ποῦ τὰ πορτ-
μαντῶ. Ἀντ' αὐτῶν, ἐπαρχε μιὰ μεγάλη ντυοῦλα με καθορτή, μέσα
ἐπὶν ὁποῖα τοποθετοῦντα τὰ ἐπινοήματα. Ὅταν δὲν ἔχουν δεξιότητες,
μέσ' ἐπὶ ντυοῦλα αὐτὴ φιλῶνται τὰ πλεονάζοντα ρούχα τὸν οἰκο-
δεσποτὸς ἡ τῆς οἰκοδεσποτῆς. Κατὰ τῆς ἡμέρες ὅμως τὸν δεξιόσω-
ρον προσφίεται γὰ τὰ ἐπινοήματα τὸν προσκαλεσμένον.

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ

Στὰ σύγχρονα σαλόνια δὲν ἐπαρχουν ποῦ οὔτε ι-
χθυοσποικια μπιλιό, οὔτε βοτάνες, οὔτε χορηλαρισμέ-
νες φωτογραφίες. Λίγες, με διαλεχτές, καλλιτεχνικὲς
εἰκόνες φτάνουν.

Καταργεῖνται ἐπίσης τὰ μεγάλα καὶ λεπρὰ κρεῖτα,
ἅποσ καὶ τὰ βελονόμενα καὶ μεταξοῖα ἱμάσια με
σὶ καλὰ κεντήματα, ποῦ χρησιμοποιεῖν ἴδην γὰ νὰ
σκεπάζουν τὰ ἑπιπλα, ἐνὸς ἡ πόνη τῶς χρησιμότης ἡ-
ταν ἡ δημοφιλέα φανταστικὴς ἐντυπώσεως σποῖς ἐπι-
σκέπτας μας. Κι' αὐτὰ ἀκόμα τὰ προσκαλεῖται σκεπῆ,
ποῦ τ' ἀραδιώσαν ἄλλοτε πᾶσι στὰ ἑπιπλα, εἶνε περ-
σιτὰ. Ἐπίς ἂν εἶνε ἔργα κλασσικῆς τέχνης.

Τὰ πάντα τὸν μοντέρου σπιτοῦ πρέπει νὰ εἶνε σπύ-
δοντα κι' ἐκκαλοσποικισμένα, ὅπως ὅπως νὰ καθορίζον-
ται χορηλα καὶ μ' εἰκόλια.

Ἐδοῦ πρέπει νὰ προσθέσωμε ὅτι τὸ σαλόνι, τὸ ὁ-
ποῖο προσφίεται ἄλλοτε μονάκι γὰ τῆς κοσμικῆς δε-
ξιότησε, δὲν ἔχει ποῦ σήμερα αὐτὸ τὸ ὄνομα. Ἡ αἰ-
θέσις τὸν τῶν τὸν ἐνοικίον, οἱ κανόνες τῆς σύγχρο-
νης ἀρχιτεκτονικῆς, μίς ἰσοχρονῶν ἀπὸ ἡμέρα πὲ
ἡμέρα νὰ καταργήσωμε τὸ παλαιὸ ἄγρο καὶ φηροῦ
σαλὸν καὶ γὰ τὸ ἀντικαταστήσωμε μ' ἕνα εβνομάς,
μ' ἕνα δοματῖο δηλαδὴ, σὶ ὁποῖο περιέχει τῆς ὄψε
ποῦ μένομε σὶ σπιτὸ, ὅπου δεχόμεθα τοῦς φίλους μας,
ὅπου διαβάζομε καὶ ζῶμε ἐνθάματα.

Ἄν τώρα οἱ ἐπισκέπτες μας βλέπουν σὶ σαλόνι
μας μερικὰ ἑπιπλα, ἀπ' τὰ ὁποῖα πιστοποιεῖται τὸ
δοματῖο αὐτὸ δὲν εἶνε ἀποκατασκευαστὸς προορισμένο γὰ
τῆς ἐπισκέπτες, τὸ πράγμα δὲν ἔχει καμιά ἀπόλυτος
σημασία. Σημεῖα μάλιστα τὸ σαλόνι εἶν' ἕνα με τὴν
τραπεζαρία, ἀπὸ τὴν ὁποῖα χωρίζεται μ' ἕνα μεγάλο

παράβαν. Ἐπίς, ἂνα ἀποσφίεται τὸ παράβαν αὐτό, παρουσιάζεται
ἕνα μεγάλο δοματῖο, ὅπου ὅλα τὰ πράγματα βρισκόμενα ἐπὶν θέσε
τοῦς κι' ἔχουν τὸν προορισμὸν τοῦς. Τὸ τραπέζι τὸ προορισμένο γὰ
τῆς γεμῖται, κατέχει ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ δοματῖου αὐτοῦ, σὶ ὁποῖο
οὔτε ἰσοφίδες, οὔτε ἄλλα περιττὰ ἑπιπλα ἐπαρχουν. Ἐπίς, ὅταν οἱ
ἐπιθρέτες βράζων ἔξω τὸ τραπέζι, ὁλοσ ὁ χώρος μένει ἐλεύθερος.

Η ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑ

Στὴ σύγχρονη τραπεζαρία πρέπει ν' ἀποφεύγεται ποῦ δίνετε τὸν
κλασσικὸ τόνο, με τὸ μισοφέ, μέσ' ἀπ' τὰ πᾶγμα τοῦ ὁποῖο φάνο-
νται τ' ἄσχημα.

Καταργηθεῖ ἐπίσης ἀπ' τῆς τραπεζαρίσε σὰς τῆς μεγάλες κοσμη-
τικὲς λάμπες. Μὴν κρεμάτε σποῖς τοῖχους τῆς σερβίτινα καὶ πύλα,
τὸν ὁποῖον ὁ προορισμὸς εἶνε νὰ χρησιμοποιεῖται καὶ ὄχι νὰ ἐπι-
δεικνύονται. Κοφτεῖ ὅλα τὰ πράγματα μέσα σὲ ντυοῦλα καὶ φρον-
τίστε ὅπως ἡ τραπεζαρία σας νὰ εἶνε καθαρή, ἀνετη, πρόσφωτη, πρα-
κτικὴ, με ἑπιπλα εἰρήματα. Καταργηθεῖ ἀκόμα τὰ μαρμαρένια τρα-
πέζια ποῦ παρόντων τὰ χεῖρα.

Ἄν τὰ οἰκονομικὰ σας μέσα δὲν σὰς ἐπιτρέπουν νὰ
ἔχετε τραπεζαρία, ἐπιλοδομῆτε σὶ συμφωνία με τοῦς κανόν-
ες τῆς σύγχρονης οἰκοδομικῆς, καταργηθεῖ χωρὶς
διασπῶ τὴν τραπεζαρία σας. Κἀμετὲ τὴν ἕνα με τὸ
σαλόνι. Εἶνε ἀνόητο νὰ στεφίεται κανεῖς ἐνὸς δοματῖου
χάρην τῆς τραπεζαρίσε, ἐπὶν ὁποῖα μένει δύο ὄψε τὸ
ποῦ τὸ εἰσοκτετράρω καὶ νὰ μὴν ἔχη π. χ. ἔξοχοσπῆ
κρεββατικῶμαρα, ὅπου μένει τοῦλάχιστον ὀχτὸ ὄψε τὴν
ἡμέρα.

ΔΩΜΑΤΙΟ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Μέσ' τὸ δοματῖο τῆς τουαλέτας μὴ ἀφίνετε καν-
ένα πράγμα ἐπεθεμενω. Ὅλ' αὐτὰ πρέπει νὰ βρι-
σκόμενα μέσα σ' ἕνα ντυοῦλα.

Ὅταν κάνετε τὴν τουαλέτα σας, κρατᾶτε τὸ ντυ-
οῦλα αὐτὸ ἀνακτὸ. Ἐπειὰ τὸ κινεῖται καὶ δὲν γίνε-
ται ἀπόλυτος πύστε. Ἐπίσης ἀφίνετε ὄσο τὸ δυνατὸν
λιγότερες βούρτσες καὶ φιλῖα στὸ τραπέζι.

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΑΡΧΗΓΟΙ

Ὁ κ. Παναγιώτης Τσαλδάρης
(Σκίττο τοῦ κ. Σοφ. Ἀντωνοῦ)

